

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบในการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาของ อาจารย์วิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครและองค์ประกอบที่อาจารย์ใช้เปลี่ยนแปลงระดับคะแนนแก่นักศึกษา โดยผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) จำนวน 185 คน จากอาจารย์ภาควิชาต่าง ๆ 6 ภาควิชา และใช้วิธีการสัมภาษณ์รายบุคคลเพื่อเก็บรวบรวม ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการให้ระดับคะแนนและองค์ประกอบที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนน ใช้การหาค่าความถี่และเปอร์เซ็นต์ในการเปรียบเทียบความนิยมการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบต่าง ๆ และองค์ประกอบที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนแก่นักศึกษาของอาจารย์แต่ละภาค วิชาและใช้สถิติการทดสอบค่าไคสแควร์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบต่าง ๆ ของอาจารย์แต่ละภาควิชา

ข้อค้นพบ

1. อาจารย์วิทยาลัยครูนิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบต่าง ๆ แตกต่างกัน
2. โดยเฉลี่ยรูปแบบการให้ระดับคะแนนที่นิยมใช้มากที่สุดเรียงลำดับไปหาน้อยที่สุด คือ รูปแบบอิงกลุ่ม รูปแบบอิงเกณฑ์ รูปแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม และรูปแบบอิงความงอกงาม
3. วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกันดังนี้
  - 3.1 รูปแบบอิงกลุ่ม มีวิธีการให้ระดับคะแนนใน 3 ลักษณะดังนี้คือ
    - 3.1.1 การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์และเทียบเป็นคะแนนที่
    - 3.1.2 การนำคะแนนดิบมาเข้าโค้งปกติ

3.1.3 การนำคะแนนดิบมาหาค่ามัธยฐาน (Median) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และใช้ความสามารถของกลุ่มเป็นเกณฑ์เพื่อกำหนดขีดจำกัดล่างของแต่ละระดับคะแนน (Lower Limit Factor) ตามวิธีการที่สตีวอริค (Stuit) เสนอไว้

3.2 รูปแบบอิงเกณฑ์มีวิธีการให้ระดับคะแนนในลักษณะเดียวคือ การตั้งเกณฑ์คะแนนเปอร์เซ็นต์

3.3 รูปแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม มีวิธีการให้ระดับคะแนนใน 2 ลักษณะคือ

3.3.1 นำคะแนนดิบมาแปลงเป็นคะแนนที่ และพิจารณาคะแนนเปอร์เซ็นต์ประกอบ

3.3.2 นำคะแนนดิบมาเข้าโค้งปกติและพิจารณาคะแนนเปอร์เซ็นต์ประกอบ

3.4 รูปแบบอิงความถ่วงน้ำหนัก มีวิธีการให้ระดับคะแนนใน 2 ลักษณะคือ

3.4.1 นำปริมาณความถ่วงน้ำหนักมาตั้งเกณฑ์คะแนนเปอร์เซ็นต์

3.4.2 นำปริมาณความถ่วงน้ำหนักมาเข้าโค้งปกติเพื่อหาสัดส่วนของจำนวนคนที่ควรจะได้ในแต่ละระดับคะแนน

4. อาจารย์ในภาควิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และพื้นฐานทางการศึกษา มีความนิยมการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบแตกต่างกัน ยกเว้นภาควิชาพลศึกษา ซึ่งยังไม่มีหลักฐานข้อมูลเพียงพอที่จะสรุปได้ว่าอาจารย์ในภาควิชานี้นิยมการให้ระดับคะแนนในรูปแบบใดมากกว่ากัน

4.1 อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยนิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงกลุ่มมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ

4.2 อาจารย์ภาควิชาคณิตศาสตร์นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงเกณฑ์รูปแบบอิงกลุ่ม และรูปแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม

4.3 อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษนิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงเกณฑ์และรูปแบบอิงกลุ่มมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ

4.4 อาจารย์ภาควิชาศิลปศึกษานิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิง เกณฑ์และรูปแบบอิงกลุ่ม มากกว่ารูปแบบอื่น ๆ

4.5 อาจารย์ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษานิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงกลุ่มมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ

5. องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนของนักศึกษาของอาจารย์ในแต่ละภาควิชาเป็นดังนี้

5.1 ภาควิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และพื้นฐานทางการศึกษา ใช้องค์ประกอบดังต่อไปนี้คือ การทดสอบปลายภาค การทดสอบย่อยระหว่างภาค แบบฝึกหัด รายงาน การเข้าชั้นเรียน และการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

5.2 ภาควิชาคณิตศาสตร์ ใช้องค์ประกอบในการประเมินผลดังต่อไปนี้คือ การทดสอบปลายภาค การทดสอบย่อยระหว่างภาค แบบฝึกหัด รายงานและการเข้าชั้นเรียน

5.3 ภาควิชาศิลปศึกษา และพลศึกษา ใช้องค์ประกอบในการประเมินผลดังต่อไปนี้คือ การทดสอบปลายภาค การทดสอบย่อยระหว่างภาค รายงาน และการเข้าชั้นเรียน

6. องค์ประกอบที่ใช้ประกอบการพิจารณาเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนแก่นักศึกษาที่อาจารย์ทุกภาควิชาใช้คือ ความประพฤติ ความตั้งใจเรียน ปัญหาส่วนตัว ลักษณะวิชาที่เรียน การพิจารณาคะแนนใหม่ ของผู้สอนเป็นต้น สำหรับองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ความพยายาม ความคิดสร้างสรรค์ เพศ ลักษณะกลุ่ม การรู้จักกันเป็นส่วนตัว และนโยบาย จะนำมาเพื่อพิจารณาเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนเฉพาะบางภาควิชาเท่านั้น องค์ประกอบที่นิยมนิยมมากที่สุดคือ ความตั้งใจเรียน รองลงมาคือ การพิจารณาคะแนนใหม่ และความประพฤติ เป็นต้น

อภิปรายผล

1. จากข้อค้นพบเกี่ยวกับความนิยมการให้ระดับคะแนนของอาจารย์ในวิทยาลัยครูพบว่ารูปแบบที่นิยมใช้มากที่สุดคือ รูปแบบอิงกลุ่ม รองลงมาคือ รูปแบบอิง เกณฑ์ รูปแบบอิง เกณฑ์

และอิงกลุ่ม และรูปแบบอิงความงอกงามตามลำดับ แต่จากการวิจัยของเทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger) ในสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับความนิยมรูปแบบการให้ระดับคะแนนของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาพบว่า¹ รูปแบบที่นิยมใช้มากที่สุดคือ รูปแบบสัมฤทธิ์ผลตามความสามารถ รองลงมาคือรูปแบบอิง เกณฑ์ ไม่ใช่รูปแบบใด ๆ เป็นเกณฑ์ รูปแบบอิงกลุ่มและรูปแบบอิงความงอกงามตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า เหตุที่สหรัฐอเมริกานิยมให้ระดับคะแนนรูปแบบสัมฤทธิ์ผลตามความสามารถ² เพราะมีความนิยมและเชื่อถือในแบบสอบถามมาตรฐานวัดความสามารถ (Ability) และความถนัด (Aptitude) ได้ถูกต้อง และสามารถนำมาใช้เป็นกรณีศึกษาที่บ่งชี้ถึง ระดับสติปัญญาได้ สำหรับประเทศไทยแบบสอบถามมาตรฐาน (Standardized Test) ต่าง ๆ ยังมีไม่มากและไม่เป็นที่รู้จักนิยมใช้ ส่วนใหญ่แบบสอบที่ใช้วัดสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) มักจะเป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นโดยเฉพาะคราว ดังนั้นการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้จึงไม่มีปรากฏในวิทยาลัยครู สำหรับวิทยาลัยครูในประเทศไทยนิยมการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงกลุ่มมาก จากการสัมภาษณ์พบว่า เนื่องจากเป็นนโยบายของผู้บริหารที่มีมาประมาณ 5 - 6 ปีที่แล้ว ที่ต้องการให้มีรูปแบบการให้ระดับคะแนนในลักษณะเดียวกันหมดเพื่อจะได้มีมาตรฐานเหมือนกัน และได้เสนอแนะวิธีการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ สำหรับรูปแบบการให้ระดับคะแนนที่นิยมใช้กันน้อยที่สุดจะเหมือนกันทั้งในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในสหรัฐอเมริกาและวิทยาลัยครูในประเทศไทยคือ รูปแบบอิงความงอกงาม ซึ่งทั้งนี้เนื่องจากการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้จะไม่เป็นความยุติธรรมสำหรับนักศึกษาที่เรียนเก่ง ซึ่งมีสถานภาพเริ่มต้น (Initial Status) ทางด้านผลสัมฤทธิ์สูง³ และไม่มีเกณฑ์มาตรฐานทางการศึกษาที่แน่นอน เนื่องจากขึ้นกับปริมาณความงอกงาม

¹James G. Terwilliger, "Self Reported Marking Practices and Policies in Public Secondary Schools," Bulletin of the National Association of Secondary School Principals, 50 (March 1966):5-37. quoted in James S. Terwilliger, Assigning Grades To Students, p.110.

²ดูรายละเอียดที่ 2, หน้า 25.

³James S. Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.50.

ของนักศึกษาแต่ละคน

2. จากข้อค้นพบเกี่ยวกับวิธีการให้ระดับคะแนนในรูปแบบอิงกลุ่ม ซึ่งกระทำโดยการเปลี่ยนแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์ แล้วจึงไปเทียบตารางที่ ซึ่งเป็นการทำคะแนนที่ปกติ¹ (Normalized T-Score) ซึ่งวิธีการนี้จะคงค่าไปถึงการแจกแจงปกติเป็นสิ่งสำคัญ² และถ้าขนาดของกลุ่มเล็กจะทำให้การแปลความหมายของระดับคะแนนผิดพลาดได้³ แต่จากการสัมภาษณ์ และศึกษาวิธีการทำคะแนนที่ปกติของอาจารย์ส่วนใหญ่มีคำตำหนิตัวหนึ่งถึงข้อตกลงนี้

สำหรับการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงเกณฑ์ ซึ่งอาจารย์ในวิทยาลัยคุณนิยมใช้วิธีการคืออิงคะแนนเปอร์เซ็นต์ สำหรับวิธีการนี้ข้อที่ควรคำนึงมากที่สุดคือ ความเป็นมาตรฐานของแบบสอบที่อาจารย์ใช้ทดสอบ⁴ และควรจะต้องเป็นแบบสอบอิง เกณฑ์หรืออิง วัตถุประสงค์ของการสอนด้วย แต่จากการสัมภาษณ์พบว่า อาจารย์ส่วนมากจะสร้างแบบสอบขึ้นเองใช้เฉพาะคราว ตามความเห็นว่าเป็นเนื้อหาสำคัญของผู้สอนโดยมีคำตำหนิตัวหนึ่งถึงข้อควรคำนึงเหล่านี้ เช่น แบบสอบมีอำนาจการจำแนกความยากง่ายเหมาะสมเพียงใด เนื้อหาของแบบสอบครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการสอนหรือไม่ เป็นต้น นอกจากนี้การให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้ อาจารย์ค่อนข้างจะเคร่งครัดเฉพาะการตัดสินให้ระดับคะแนน ก. เท่านั้น เนื่องจากกลัวเกรงเพื่อ แต่จากมโนทัศน์พื้นฐานของการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้จะคงให้นักศึกษามีความรู้ที่จำเป็นทั้งหมดในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นสิ่งสำคัญ

¹ ชาวาล แพร์คกุล, เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2516) หน้า 384 - 385.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 380.

³ ครุศาสตร์ เล่มที่ 2 หน้า 21.

⁴ James S. Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.28.

3. อาจารย์แต่ละภาควิชา นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะแยกตามความนิยมของการใช้รูปแบบใดดังนี้

3.1 ภาควิชาภาษาไทยและภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษานิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงกลุ่มมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่าสาเหตุที่นิยมใช้การให้ระดับคะแนนรูปแบบอิงกลุ่ม เพราะทางหน่วยศึกษานิเทศก์ได้จัดให้มีการอบรมวิธีการวัดและประเมินผล การเรียนของนักศึกษาและได้เสนอแนะวิธีการของรูปแบบนี้ ซึ่งอาจารย์ในภาควิชาทั้งสอง โดยเฉลี่ยยอมรับว่าไม่มีความรู้ทางสถิติมากนัก เมื่อมีผู้เสนอแนะวิธีการที่ดีก็ทำตาม และจากการสัมภาษณ์แนวโน้มนำในการเปลี่ยนแปลงวิธีการให้ระดับคะแนนก็พบว่าอาจารย์ทั้งสองภาคยินดียอมรับวิธีการใหม่ถ้ามีผู้เสนอแนะวิธีการที่ดีกว่านี้

3.2 ภาควิชาภาษาอังกฤษ และภาควิชาศิลปศึกษานิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิง เกณฑ์และรูปแบบอิงกลุ่มมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ประกอบกับดูการศึกษาเกี่ยวกับรายละเอียดของลักษณะ วิชาของทั้งสองภาคนี้ ทำให้ผู้วิจัยคาดว่าสาเหตุที่ทั้งสองภาควิชา นิยมการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบทั้งสองนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย และลักษณะ วิชาที่เลือกอ่าน วัตถุประสงค์ วิธีการประเมินผลในสองรูปแบบนี้ เช่น ในภาควิชาภาษาอังกฤษซึ่งแยกทักษะได้เป็น 4 ประการคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่ละทักษะย่อมจะใช้วิธีการประเมินในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น วิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonetics) การประเมินผลจำเป็นจะต้องอ้างอิงจากเกณฑ์ที่ถูกตั้งไม่สามารถจะอ้างอิงจากการเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มใด หรือวิชาการวิจารณ์วรรณคดี (Critics) จุดมุ่งหมายของวิชาต้องการที่จะก่อแนวความคิด การประเมินผลก็จะต้องประเมินคุณภาพทางความคิดโดยอ้างอิงจากกลุ่มว่า นักศึกษาค้นคว้าสามารถวิจารณ์ได้ สมเหตุสมผลมากที่สุดระดับคะแนนที่ใดก็จะแสดงถึงความสามารถทางความคิดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่ม เป็นต้น

3.3 อาจารย์ภาควิชาคณิตศาสตร์ นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิง เกณฑ์ รูปแบบอิงกลุ่มและรูปแบบอิง เกณฑ์และอิงกลุ่ม ซึ่งจากการศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับวิธีการ

ให้ระดับคะแนนทำให้ผู้วิจัยทราบว่า เหตุผลที่อาจารย์ในภาควิชานี้ นิยมให้ระดับคะแนนหลายรูปแบบ เนื่องจากอาจารย์เองก็ไม่แน่ใจว่า ลักษณะของข้อสอบที่ตนเองสร้างขึ้นเป็นมาตรฐานดีพอ หรือยัง นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะการกระจายของข้อมูลคะแนนเดิมว่าเป็นอย่างไร ควรจะใช้วิธีการใดในการตัดสินระดับคะแนนจึงจะเหมาะสม ดังนั้นจึงทำให้มีหลายรูปแบบในภาควิชานี้ และจากการวิเคราะห์การให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงกลุ่มของภาควิชานี้อาจารย์จะไม่นิยมแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ แต่จะนิยมนำคะแนนดิบมาหาความถี่แล้วประมาณสัดส่วนในแต่ละระดับคะแนน ซึ่งจากการถามถึงเหตุผลทำให้ทราบว่า การใช้คะแนนดิบในการตัดสินระดับคะแนนไม่แตกต่างจากคะแนนที่มากนัก และไม่คงเสียเวลา นอกจากนี้การแบ่งช่วงโดยใช้คะแนนที่ ถ้ากรณีคะแนนดิบใกล้เคียงกัน แต่โคคและระดับคะแนน ผู้สอนก็ไม่เชื่อว่าความสามารถของนักศึกษาจะแตกต่างกัน สำหรับผู้วิจัยเองมีความเห็นว่า ถ้าอาจารย์ไม่แน่ใจในความเป็นข้อสอบที่ดีที่ตนเองสร้างขึ้น คะแนนดิบก็ไม่สามารถที่จะสื่อความหมายอะไรได้เช่นกัน

3.4 ภาควิชาพลศึกษา ซึ่งยังไม่สามารถสรุปได้ว่าอาจารย์นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบใดมาก และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ภาควิชานี้ อาจารย์แต่ละท่านก็ยังไม่แน่ใจว่ารูปแบบที่ตนใช้ในการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาดีหรือไม่อย่างไร

จากการสำรวจของเทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger) ในสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1966 พบว่า อาจารย์คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงเกณฑ์ อาจารย์ศิลปศึกษา พลศึกษา นิยมให้ระดับคะแนนตามรูปแบบอิงความถ่วง² ซึ่งจะเห็นว่าทั้งคล้ายคลึงและแตกต่างกับในประเทศไทย แต่จาก

¹James S. Terwilliger, "Self-Reported Marking Practices and Policies in Public Secondary Schools," Bulletin of the National Association of Secondary-School Principals, 50 (March 1966):5-37 quoted in James A. Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.26.

²Ibid., p.38.

ขอคนพบและการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาควิชาต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า รูปแบบการให้ระดับคะแนน ซึ่งขึ้นกับวิธีการให้คะแนนน่าจะมีอิทธิพลเนื่องมาจาก นโยบายของแต่ละวิทยาลัย จุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละวิชา ลักษณะวิชาและความเชื่อในปรัชญาการวัดของผู้สอนแต่ละคน

4. จากข้อค้นพบเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนของนักศึกษาแต่ละภาควิชา พบว่า มีหลายองค์ประกอบ เช่น การทดสอบปลายภาค การทดสอบระหว่างภาค แบบฝึกหัด การอภิปรายในชั้นเรียน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งแสดงว่าผู้สอนพยายามใช้เทคนิคหรือเครื่องมือหลายประเภทเพื่อให้ได้มาซึ่งขอมูลรวมกัน เพื่อให้ประเมินพฤติกรรมทุกด้าน ซึ่งทำให้ผลการประเมินที่ได้มีความหมายยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดี การนำคะแนนการทดสอบระหว่างภาค แบบฝึกหัด การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน มารวมกับคะแนนสอบกลางภาคและสิ้นภาค เพื่อให้เป็นเกณฑ์ตัดสินระดับคะแนนนั้นไม่ถูกต้องนัก เพราะจุดมุ่งหมายของการประเมินผลการทดสอบความก้าวหน้า (Formative Evaluation) เพื่อที่จะตัดสินคุณค่าเบื้องต้นของการสอนหรือการเรียนอันจะนำไปสู่การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดผลดียิ่งขึ้น¹ ดังนั้นถ้าต้องการนำคะแนนทดสอบย่อยหรือคะแนนแบบฝึกหัดหรือคะแนนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมาใช้ก็ควรนำมาแต่เพียงส่วนน้อย เพื่อใช้เป็นแรงกระตุ้นในการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จะวัดในการสอบปลายภาค (Final Examination) ทีเดียว เนื่องจากการทดสอบรวมสรุป (Summative Test) มีจุดมุ่งหมายเพื่อตัดสินคุณค่าหรือระดับสัมฤทธิ์ผลสะสมของผู้เรียนหลังจากการสอนได้สิ้นสุดลง² และสำหรับใน

¹M. Seriven, "The Methodology of Evaluation," In R.E. Stake Curriculum Evaluation American Educational Research Association Monograph Series on Evaluation 1 (Chicago : Rand McNally, 1967), quoted in สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ "หลักการวัดและประเมินผล" ใน คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน หน้า 178.

²Ibid.

ภาควิชาที่มีการเน้นทักษะมาก เช่น ภาควิชาพลศึกษา และภาควิชาศิลปศึกษาก็สามารถใช้แบบสอบภาคปฏิบัติการ (Performance Test) ตอนต้นภาคหรือกลางภาค (Mid-Term Examination) เพื่อชี้ระดับสัมฤทธิ์ผลมากกว่าการพิจารณาตัดสินจากการนำคะแนนทดสอบทักษะย่อย ๆ เป็นส่วนใหญ่

5. จากข้อค้นพบเกี่ยวกับองค์ประกอบที่อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษใช้เพื่อพิจารณาเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนแก่นักศึกษาวินิจฉัยครุในกรุงเทพมหานคร พบว่าไม่แตกต่างจากองค์ประกอบที่อาจารย์วินิจฉัยครุภาควิชาภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านความตั้งใจเรียน ในแง่ของการเข้าชั้นเรียน การส่งงานที่มอบหมายให้ทำอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านนิยมใช้มาก นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบความพยายามในแง่ของความก้าวหน้าในการศึกษาของนักศึกษาประกอบด้วย แต่มีองค์ประกอบหนึ่งที่อาจารย์ในภาควิชาภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร ไม่ได้เน้นเลย แต่ภาควิชาภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกาเน้นมากคือความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากค่านิยมเกี่ยวกับสภาพสังคมความเป็นอยู่ และชนบประเพณีที่แตกต่างกันระหว่างของประเทศไทย และสหรัฐอเมริกา สังคมไทยสอนเด็กให้มีความเชื่อฟังผู้ใหญ่ และนับถือผู้มีอาวุโสมากกว่ามีความเกรงใจ² ซึ่งแตกต่างจากในสหรัฐอเมริกาที่สอนให้ทุกคนเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความเท่าเทียมกันในการออกความคิดเห็น รู้จักค้นพบต่อสู้เพื่อความอยู่รอดและความสำเร็จ ดังนั้นในสหรัฐอเมริกาจึงได้เน้นความคิดสร้างสรรค์ และให้ความสำคัญในเรื่องความคิดสร้างสรรค์มากกว่าในสังคมไทย

¹ William A. Lewis, H. Gene Dexter, and William C. Smith
"Grading Procedures and Test Validation : A Proposed New Approach,"
Journal of Educational Measurement, p.221.

² Wendell Blanchard, Thailand : Its People, Its Society
Its Culture (New Haven : Hraf Press, 1958), pp.479-485.

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะมีการเผยแพร่แบบสอบถามมาตรฐาน (Standardized Test) ในเมืองไทยให้รู้จักนิยมแพร่หลายเพื่อว่าอาจารย์จะได้มีแนวคิดในวิธีการให้ระดับคะแนนมากขึ้น

2. จากข้อค้นพบเกี่ยวกับวิธีการให้ระดับคะแนนในแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีการจัดอบรมเกี่ยวกับความรู้ทางเทคนิค วิธีการประเมินผลของแต่ละรูปแบบ โดยเฉพาะในทางจุดค้อยของแต่ละวิธีการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้ระมัดระวังมากขึ้น และทำให้ความหมายของระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับมีความหมายถูกต้องยิ่งขึ้น นอกจากนี้รูปแบบการให้ระดับคะแนนเชิงเกณฑ์ควรที่จะเน้นการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำที่นักศึกษาควรมี (ระดับคะแนน ง) มากกว่าการเน้นการกำหนดระดับคะแนน ก และนักศึกษาที่ได้ระดับคะแนน ง ควรจะมีความรู้ในเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการสอนอย่างน้อย 60% ถึง 70% ของวัตถุประสงค์ทั้งหมดที่ตั้งไว้

3. วิทยาลัยครูน่าจะเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการประเมินผลการเรียนใหม่ ๆ ตลอดจนส่งเสริมให้คณาจารย์ได้มีความรู้ความสามารถในการสร้างเครื่องมือประเมินผลแบบต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. สร้างแบบถามใหม่องค์ประกอบของข้อมตามตามข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ แล้วทำการวิจัยซ้ำกับอาจารย์ในวิทยาลัยครูทั้งหมด เพื่อตรวจสอบรูปแบบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการให้คะแนนของอาจารย์แต่ละภาควิชา และทำการเปรียบเทียบรูปแบบของวิธีการให้คะแนนและวิธีการให้ระดับคะแนนว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ อันจะเป็นการทำให้ทราบแนวโน้มของความนิยมใช้รูปแบบวิธีการให้ระดับคะแนน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานมาตรฐานทางการศึกษาของวิทยาลัยครูในการจะจัดอบรมและให้ความรู้อันเป็นการเพิ่มความรู้แก่อาจารย์

3. ควรทำการวิจัยถึงรูปแบบการให้ระดับคะแนนของครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย.